

Félagi kveður

Vigfús Magnússon fæddist í Reykjavík 3. júní 1933. Eftir stúdentspróf frá MR vorði 1953 hóf hann nám í læknadeild HÍ og varð cand. med. í febrúar 1961. Hann fór til Víkur í Mýrdal haustið 1962 til að ljúka héraðsskyldu en ílentist þar sem héraðslæknir í nærfellt 20 ár. Eftir Víkurdvölinna var hann um skeið heilsugæslulæknir á Seltjarnarnesi en fór síðan í sérnám í geðlækningum við geðdeild Landspítalans og fékk sérfræðingsleyfi í geðlækningum 1989. Hann starfaði á áfengisskor geðdeildar Landspítala uns hann hóf störf hjá Tryggingastofnun 1991. Hann var skipaður aðstoðartryggingayfirlæknir 1995 og sinnti því starfi þar til hann hætti fyrir aldurs sakir.

Vigfús var ötull ferðamaður og naut þess að ferðast um óbyggðir landsins. Hann varð bráðkvaddur á leið í Nýjadal 21. september síðastliðinn.

Ljós m. S. E. Rósnati

Vigfús var virkur félagi Öldungaeildar LÍ og er hans saknað í okkar hópi. Svo vildi til að birting pistils hans í þessu

tölublaði var ákveðin skömmu fyrir fráfall hans.

P.Á.

Lengi man til lítilla stunda

Vigfús Magnússon

Í síðasta hluta læknisfræði var okkur gert að lesa ameríska bók í handlæknisfræði er var kennd við Christopher nokkurn.

Ekki laðaðist ég að þeirri bók. Keypti hana að vísu og blaðaði eitthvað í henni fyrir tíma, en las aðallega breska bók, *A Short Practice of Surgery* eftir Bailey og Love. Hamilton Bailey var í sérstöku uppáhaldi hjá mér. Hann skrifaði einnig *Physical Signs in Clinical Surgery* sem var ómetanleg varðandi klíník. Það sem einum olli ímigust mínum á Christopher held ég að hafi verið beinbrotakafli bókarinnar. Í inngangi hans stóð semsé að óþarft væri að lýsa einkennum beinbrota þar eð tæpast væri til það krummaskuð að ekki væri einfalt að fá röntgenmynd. Þó renndi ég yfir kaflann eins og síðar kemur í ljós.

Beinbrotakafllinn í bók Bailey og Love skrifaði John Charnley sem mun

fyrstur hafa hannað nothæfan gervilið í mjöðm. Hann lýsti einkennum beinbrots á einfaldan hátt: „Pain, deformity and loss of function“, með áherslu á hið síðasttalda og þótti mér það heldur gagnlegra en snautleg lýsing Cristophers. Allur kafli Charnleys var svo eftir því, skýr og aðgengilegur.

Ég lauk kandidateisprófi í febrúarbyrjun 1961 og var kandidateis á handlæknisdeild Landspítala frá febrúar til ágústloka það ár. Um sumarið kom til afleysingastarfa á deildinni kírórg sem hafði verið um nokkurt árabíl við framhaldsnám og störf í Svíþjóð, Lundi eða Gautaborg minnir mig. Fyrsta daginn hans á deildinni skyldi hann aðstoða prófessor Snorra Hallgrímsson við kviðarholsaðgerð og var ég einnig með til að halda í haka. Strax er við, ég og sá nýi, vorum að þvo okkur þótti mér

maðurinn óvenju viðbragðssnöggur. Í þann tíð þvoðum við okkur með litlum handsápum. Skyndilega sá ég að sápan skropp eldsnöggt upp úr hendi hans upp í um höfuðhæð. Hann brá svo snöggt við að hann greip hana á uppleiðinni. Og jafn snöggt var hann að klippa og hnýta fyrir Snorra í aðgerðinni og fannst mér Snorra jafnvel þykja nóg um.

Snorra hefur sýnilega litist svo á að óhætt væri að láta nýliðann operera á eigin spýtur því daginn eftir var honum falið að taka gallblöðru. Ég var honum til aðstoðar og reyndist maðurinn ekki handseinni við aðgerðina heldur en við að grípa sápun. Ég man að Snorri gekk inn og horfði um stund yfir öxl læknisins og spurði síðan: „Hvað hefur þú tekið margar gallblöðrur?“ Læknirinn leit eldsnöggt við og

svaraði: „Ætli það séu ekki um hundrað.“ Snorri snerist á hæli og gekk út.

Víkur nú sögunni að Christopher.

Einn daginn þegar við vorum saman á vaktinni, afleysingalæknirinn og ég, var komið með konu inn á deildina. Hún hafði verið farþegi í framsæti Volkswagen-rúgbrauðs sem hafði lent í árekstri með þeim afleiðingum að konan lenti með hægra hné í mælaborði rúgbrauðsins. Þetta var að sjálfsögðu fyrir tíma bílbelta. Þegar hún kom til okkar var hún með hægra læri innroterað og máttum við lítt hreyfa fótinn sakir eymsla og stíðleika í mjöðminni. Læknirinn sendi konuna snarlega niður á Röntgen og bað um mynd í Lauensteinstillingu, það er með lærið útroterað og aðeins flecterað. Ekki reyndist unnt að taka slíka mynd því mjöðmin var föst í innrotatio og varð ekki hnikað að konunni vakandi. Allt um það sýndi myndin að mjöðmin var luxeruð aftur á við. Læknirinn hélt áfram að heimta mynd í Lauensteinstillingu án árangurs. Lauk svo að hann varð að láta sér það lynda.

Konan var nú undirbúin undir aðgerð og flutt inn á skurðstofu og svæfð. Ekki gerði læknirinn sig líklegan til aðgerða heldur gekk um gólf, fór ýmist inn á skrifstofu lækna eða fram á gang.

Mig fór að gruna að hann hefði líklega aldrei séð slíkt tilfelli, en ég mundi að hafa séð þessu lýst í Christopher og að ég hafði séð í bókinni mynd af því hvernig slíku liðhlaupi skyldi reponerað. Eintak af bókinni var uppi í hillu á kandidateitsherberginu. Ég sótti bókina, fletti upp á myndinni og lagði bókina á borðshornið í læknskristofunni. Ekki leið á löngu þar til læknirinn skálmaði inn. Rak hann augun í bókina, leit snöggt á myndina, gekk orðalaust raleiðis inn á aðgerðarstofuna og reponeraði liðhlaupinu eins og hann hefði aldrei gert annað.

Konunni heilsaðist vel, en aldrei minntist læknirinn á þetta atvik við mig.

Vigfús Magnússon

Mynd: Anna Björnsdóttir.

Unglæknir heldur fyrirlestur á þingi bandarískra hjartalækna

Árlegt þing samtaka bandarískra hjartalækna (American Heart Association) var haldið í nóvember í Orlando í Flórída en það sækja hátt í 20.000 manns og er eitt stærsta læknaþing í heimi.

Á þinginu flutti Inga Hlíf Melvinsdóttir kandidateit á Landspítala fyrirlestur um faraldsfræði ósæðarflysjunar í brjóstholi á Íslandi. Rannsóknin er einstök þar sem hún tekur til heillar þjóðar og nær bæði til sjúklinga sem fóru í aðgerð og þeirra sem ekki náðu lifandi inn á sjúkrahús. Um er að ræða rannsókn sem Inga hefur unnið að meðfram læknanámi síðustu

tvö árin og hefur aðalleiðbeinandi verið Arnar Geirsson hjartaskurðlæknir og aðstoðarleiðbeinandi Tómas Guðbjartsson prófessor. Óvenjulegt er að læknanemar og kandidateitar fái tækifæri til að kynna rannsóknir sínar í fyrirlestri á American Heart.

Með Ingu á myndinni er Martin Ingi Sigurðsson sem er að ljúka sérnámi í svæfinga- og gjörgæslulækningum við Brigham and Women's sjúkrahúsið í Boston. Hann kynnti einnig rannsóknir sínar á þinginu við góðan orðstír.